



Arrest

nr. 179 648 van 16 december 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 juli 2016 met referentienummer 63448.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 18 november 2015 en hebben zich op 8 december 2015 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers van 31 maart 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal), waar verzoeker werd gehoord op 17 mei 2016 en verzoekster werd gehoord op 19 mei 2016.

1.3. Op 30 juni 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van beide verzoekende partijen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Ten aanzien van de asielinstanties verklaarde u het volgende:

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadjiek van origine te zijn. U bent een Soenniet. U bent geboren op 11/04/1990 in Kabul stad in het district Kabul. U studeerde aan de Habibia High School in Kabul. U woonde uw hele leven samen met uw moeder, S.A. (...) (OV xxx) in uw eigen huis in Se Raha Allahkddin. Uw vader overleed toen u 6 jaar was. U heeft een vriendin in Kabul, R.D. (...).

In Amal 1391 (maart 2012) begon u te werken op het ministerie voor sociale zaken in de directie human resources als bediende. U begon in een nieuwe functie als secretaris voor F.H. (...), een parlamentslid uit Nimroz op 1/1/1393 (21/03/2014) en werkte voor haar tot aan uw vertrek uit Afghanistan.

In de periode voor uw vertrek werd u op uw werktelefoon verschillende keren gebeld door een geblokkeerd nummer. U nam na een aantal keer gebeld te worden de telefoon op en werd gevraagd door onbekenden om hen binnen te laten in het parlement. U weigerde dit. Zij belden u de volgende dag opnieuw en bedreigden u. U vertelde dit aan uw werkgever en zij verwittigde de veiligheidsdienst van het parlement. U bezocht ook het politiecommissariaat van Kabul maar zij weigerden u te helpen. U vreesde voor uw leven en besliste dan het land te verlaten.

U verkreeg een paspoort op 22/9/2015. Uw werkgever regelde voor u en uw moeder een visum voor Turkije in de weken voor uw vertrek. U verliet Afghanistan op 27 oktober 2015, vergezeld van uw moeder. U reisde met uw paspoort tot in Turkije per vliegtuig, waarna u verder naar België reisde en op 18/11/2015 aankwam. U vroeg op 8/12/2015 asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u een origineel paspoort, twee appreciatiebrieven, een formulier van aanwerving op het ministerie, een identificatiebewijs van het ministerie, een identificatiebewijs van het parlement, 2 lijsten met telefoonnummers, kopies van het paspoort en de parlamentskaart van uw werkgever, een brief van de veiligheidsdienst, 4 foto's en een kopie van uw taskara neer.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het CGVS stelt echter vast dat u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4 §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet omdat u uw profiel als werknemer van het ministerie van sociale zaken en secretaris van een parlamentslid niet aannemelijk heeft gemaakt en uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben voor uw vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend, tegenstrijdig en weinig aannemelijk zijn dat er geen geloof kan aan gehecht worden.

Betreffende uw werk op het ministerie voor sociale zaken:

U verklaart uw job als secretaris van mevrouw H. (...) te hebben verkregen omwille van uw functie op het ministerie van sociale zaken (CGVS p. 12). Ter staving van deze functie legt u verschillende documenten neer: een appreciatiebrief van 1391-1392, een formulier van aanwerving op het ministerie uit 1391 en een identificatiebewijs. De appreciatiebrief die u voorlegt om uw werk bij het ministerie te staven, dateert van de beginperiode van uw werkzaamheden, van 1/1/1391 tot 1/1/1392. U verklaart zelf dat u deze documenten hebt opgevraagd vlak voor uw vertrek (CGVS p. 15). Wanneer u wordt gevraagd om recentere documenten die u normalerwijs ook in uw bezit zou moeten hebben voor te leggen, zoals bijvoorbeeld een certificaat van het ministerie waarvoor u hebt gewerkt van 1392-1393, stelt u dat u dit hebt gehad, maar dat zich dit in uw huis in Afghanistan bevindt. (CGVS P. 14) U verklaart daarna dat deze achter slot liggen in uw huis en u de sleutel hier in België hebt en uw huurder deze dus niet kan opsturen, hoewel u nog contact met hem hebt en hem ook al jaren persoonlijk kent. (CGVS p. 14-15) Deze uitleg kan geenszins overtuigen en geeft de indruk dat u uw medewerkingsplicht,

om documenten die uw asielrelaas geloofwaardig kunnen staven voor te leggen, niet serieus neemt. Ook is onduidelijk of u werkelijk voor het Ministerie van Sociale Zaken heeft gewerkt, zoals u beweert. Zo geven alle documenten die u neerlegt aan dat het een functie zou betreffen bij het Ministry of Public Works (document 1, 2, 3). Zo verwijst de appreciatiebrief (document 1) die u voorlegt naar uw functie als administratief assistent op het Ministry of Public Works (MoPW) en verwijzen ook het logo, de stempel en de briefhoofding naar dit ministerie. Op uw formulier van aanwerving (document 2) staat eveneens een stempel van het MoPW. Uw identificatiebewijs van uw werkzaamheden op het ministerie verwijzen eveneens naar "Ministry of Public Work" (document 3). Wanneer u hierop wordt gewezen, beweert u dat het Ministerie van Sociale Zaken hetzelfde is als dat van Public Works en dat het ministerie van sociale zaken ook het ministerie van public works wordt genoemd. (CGVS p. 15) Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie blauwe map) blijkt echter dat het Ministry of Labor, Social Affairs, Martyrs & Disabled (MOLSAMD) en het Ministry of Public Works aparte ministeries zijn die zich op andere plaatsen in Kabul Stad bevinden. Uw verklaringen hieromtrent zijn dan ook erg verwarrend en u verzaakt aan uw medewerkingsplicht om duidelijkheid te scheppen, hetgeen verder afbreuk doet aan uw algemene geloofwaardigheid.

Betreffende uw werk als secretaris voor H. (...):

De foto's die u neerlegt ter staving van uw asielaanvraag vormen geen overtuigend bewijs van uw functie als secretaris voor het parlamentslid. U legt slechts 4 foto's neer, waarvan één in het parlement met uw werkgever, één in uw bureau met uw beweerde collega, en twee buiten het parlement op de Dar ul Aman Road. Nochtans heeft u deze functie meer dan anderhalf jaar uitgeoefend (zie gehoorverslag 17/05/2016 CGVS p. 14). Het is dan ook bevreemdend dat u niet meer foto's kan neerleggen om uw functie te staven. U verklaart hierover dat er geen foto's in het parlement genomen mogen worden (CGVS p. 14) en dat de foto in het parlement met mevrouw H. (...) telefoon werd genomen. Dit is echter geen afdoende verklaring voor het feit dat u geen enkele andere foto van uw werkplaats, die zich niet in het parlement bevindt, kan voorleggen. Deze foto's lijken dan ook gesolliciteerd met het oog op uw asielaanvraag, hetgeen u zelf ook toegeeft wanneer u verklaart dat zij allemaal vlak voor uw vertrek werden genomen (CGVS p. 19).

U legt ook tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop deze foto's werden genomen. Zo verklaart u eerst dat deze allemaal op dezelfde dag werden genomen (CGVS p. 19) tijdens de laatste dagen voor uw vertrek. Wanneer u er op wordt gewezen dat u op één foto wel een baard hebt en op de andere foto's niet, verandert u echter uw verklaring en zegt u dat deze foto's de laatste dagen werden genomen, op verschillende tijdstippen. (CGVS p. 19) U past uw antwoorden dus aan naargelang de vraag die u gesteld wordt, wat weinig overtuigend is. Uw moeder verklaart echter dat u de laatste week voor uw vertrek uit Kabul niet meer naar uw werk in het parlement ging (zie gehoorverslag 19/05/2016 CGVS S.A. (...) p. 14). Deze verklaringen zijn duidelijk tegenstrijdig en doen afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Uw kennis van de bezigheden van mevrouw H. (...) is ontoereikend voor iemand met uw beweerde werkzaamheden. U verklaart anderhalf jaar voor haar gewerkt te hebben en in dienst te zijn getreden op de 1e Amal 1393 (8 maart 2014) (CGVS p. 14). U beheerde haar agenda, maakte haar afspraken en was haar telefonist. Toch kon u niets concreet vertellen over haar reizen naar het buitenland of over haar reis naar Zwitserland in oktober 2014, hoewel dit bezoek gerelateerd aan haar werk was (CGVS p. 22). Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie blauwe map) reisde mevrouw H. (...) echter in oktober 2014 naar Zwitserland, wat u als haar secretaris en beheerder van haar agenda toch redelijkerwijs verwacht wordt te moeten weten. Ook over haar vermeende reizen naar de Verenigde Staten weet u niets concreet te vertellen (CGVS p. 22).

Verder beweert u dat zij rond dezelfde tijd als uw vertrek een visum heeft aangevraagd voor de Verenigde Staten. U kan echter geen enkele informatie verschaffen over haar vertrek of haar verblijf daar, en u heeft ook geen idee of zij is teruggekeerd naar Afghanistan of niet. (CGVS p. 20) Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u haar telefoonnummer bent kwijt geraakt toen u uw simkaart moest afgeven op het politiecommissariaat (CGVS p. 17), overtuigt niet, aangezien haar telefoonnummer publiek beschikbaar is op het internet. Ook hebt u nog contact met een collega, E. (...), die eveneens voor haar werkte en dus zou kunnen informeren naar haar. Aangezien u haar secretaris en telefonist was (CGVS p.10, 16), is het ook hoogst ongeloofwaardig dat u niet op een eenvoudige manier haar telefoonnummer zou kunnen achterhalen. U geeft onsamenhangende verklaringen hieromtrent; zo verklaart u eerst dat u niet naar mevrouw H. (...) hebt geïnformeerd bij uw collega omdat hij er niet meer werkt en haar kantoor gesloten is omdat zij is gestopt met haar werk. Wanneer u daarna wordt gevraagd meer uitleg te geven, verklaart u dat u niet weet of zij nog parlamentslid is, dat ze het misschien nog wel is maar dat u het niet weet. Uit informatie van het CGVS blijkt dat mevrouw H. (...) nog steeds actief is in het parlement van Afghanistan (zie blauwe map). Dat u geen enkele moeite hebt gedaan sinds uw vertrek om te informeren naar haar omstandigheden of met haar in contact te treden, hoewel u beweert dat uw band met haar goed is (CGVS p. 22), zij voor u en uw moeder een visum regelde en betaalde

(CGVS p. 10) en u een som van 100.000 Afghani voor uw trouwe dienst schonk (CGVS p. 10) is dan ook erg bevreemdend.

Het is ook bevreemdend dat u verklaart dat u zich maar om de 10-12 dagen in het parlement bevindt en dat uw kantoor zich niet in het parlement bevindt. (CGVS p. 19) Nochtans verklaart uw moeder dat u elke dag in het parlement werkt en dat zij erg bezorgd was bij de aanslag van 22 juni 2015 op het parlement omdat zij in de overtuiging was dat u daar aanwezig was. (CGVS S.A. (...), p. 5, 12). Zij bevestigt bij herhaling dat uw kantoor in het parlement zelf was (CGVS S.A. (...) p. 11,12). Het is opmerkelijk dat indien u werkelijk deze functie uitoefende, u uw moeder niet zou hebben gerustgesteld door uit te leggen dat uw kantoor zich niet in het parlement bevindt.

Gelet op wat voorafgaat, maakt u niet aannemelijk dat u werkelijk de functie van secretaris voor het parlementslid F.H. (...) hebt uitgeoefend gedurende anderhalf jaar.

Betreffende uw beweerde asielrelaas:

Aan uw verklaringen over uw asielrelaas en de gebeurtenissen die aanleiding gegeven zouden hebben tot uw vertrek kan al helemaal geen geloof worden gehecht omwille van onderstaande redenen:

Ten eerste verklaart u dat u op 27 oktober 2015 Kabul hebt verlaten. Bij DVZ verklaart u dat u 10 dagen voor uw vertrek bijna 20 keer werd opgebeld door onbekende personen. Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u eerst dat de laatste 15 dagen voor uw vertrek uit Kabul alles gebeurde (CGVS p. 16). U verklaart ook dat de dag waarop de telefoontjes zijn begonnen er een aanslag bij de Russische ambassade was (CGVS P. 17). Uit informatie waarover het CGVS beschikt vond deze aanslag plaats op 5 oktober 2015, wat 22 dagen voor uw vertrek is. Wanneer u met deze tegenstrijdige periodes wordt geconfronteerd en gevraagd wordt om verduidelijking (CGVS p. 19), verandert u uw verklaring naar een periode van anderhalve maand (CGVS p. 19) Uw moeder in haar verklaringen beweert verschillende keren dat u de maand voor uw vertrek merkbaar bezorgd was (CGVS p. 4, 5, 9). Ook uw verklaringen over uw visum voor Turkije zijn tegenstrijdig. Zo vertelt u eerst dat u eenmaal naar de ambassade van Turkije ging 5 dagen voor uw vertrek om u te laten zien, dus op 22 oktober 2015. U verklaart ook dat u uw paspoort 8 dagen voor uw vertrek liet afgeven op de ambassade en dat u 2 dagen voor uw vertrek uw paspoort met visum terugkreeg. (CGVS p. 10) Nochtans werd uw visum reeds uitgereikt op 18 oktober 2015, 9 dagen voor uw vertrek. Het is dus niet mogelijk dat u uw paspoort pas 8 dagen voor vertrek zou hebben afgegeven en dat u zelf nog 5 dagen voor uw vertrek moest langsaan. U spreekt zichzelf op verschillende punten tegen en geeft onsamenhangende verklaringen over de periode waarin u problemen zou hebben gehad, hetgeen het moeilijk maakt uw relaas als geloofwaardig te bestempelen. Ook verklaart u dat bij het bezoek aan de Turkse ambassade om uw visum te regelen, u vergezeld werd van uw moeder, F.H. (...), haar chauffeur en bodyguards. (CGVS p. 21). Wanneer uw moeder gevraagd wordt om te bevestigen wie er aanwezig was, verklaart zij dat u, uw werkgever en een chauffeur erbij waren. Wanneer haar nogmaals gevraagd wordt of er iemand anders aanwezig was, zegt zij van niet (CGVS S.A. (...) p. 9). Nochtans mag men ervan uitgaan dat deze bodyguards toch een indruk zouden hebben achtergelaten bij uw moeder en zij zich dit zou herinneren. Ook verklaart u eerst dat uw moeder mevrouw H. (...) nooit heeft ontmoet, enkel haar foto gezien (CGVS p. 21). Wanneer u daarna wordt gevraagd naar het bezoek aan de ambassade waar zowel uw moeder als uw werkgever aanwezig waren, verandert u plots uw verklaring. (CGVS p. 21) Uw moeder en uzelf leggen dus tegenstrijdige verklaringen af, die uw algemene geloofwaardigheid niet ten goede komen.

Ten tweede komen uw verklaringen over de tijdslijn van gebeurtenissen ook niet overeen met het document van de veiligheidsdienst van het parlement dat u neerlegt (zie document 9). U verklaart dat dit document door de veiligheidsdienst naar het politiecommissariaat van Kabul werd gezonden en dat u dit daar van de politie verkreeg nadat u zelf langsging (CGVS p. 13, 16). De datum op dit document is 24 september 2015, wat betekent dat u uw problemen al gemeld zou hebben bij de veiligheidsdienst voor 24 september, hoewel u zelf verklaart, zoals beschreven in voorgaande paragraaf, dat rond deze tijd de telefoons nog niet serieus waren en u toen nog niet opnam. U spreekt zichzelf dus opnieuw tegen, wat de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder ondermijnt. Verder is het weinig waarschijnlijk dat u bij het bezoek aan het politiecommissariaat uw simkaart van uw telefoon hebt afgegeven zonder enig bewijs hiervoor te krijgen. U verklaart dat zij u hier geen bewijs voor hebben gegeven en dat zij zelfs niet bereid waren om een antwoord neer te schrijven op uw brief van de veiligheidsdienst. Toch geven zij u deze brief mee, hoewel u verklaart dat deze aan hen zou zijn opgestuurd via de post en deze dus een officieel stuk is (CGVS p. 13, 17). Dat u geen enkel bewijs zou krijgen van afgifte van de simkaart maar wel uw brief mee terugkrijgt, is erg merkwaardig. Aldus komt dit document niet overtuigend over.

Ten derde verklaart u in het begin van het gehoor bij CGVS, wanneer u wordt gevraagd naar uw redenen om een nieuw paspoort aan te vragen, dat u dit deed om samen met uw moeder naar India te reizen voor medische behandeling. (CGVS p. 3) U vermeldt op dit moment niet dat dit iets te maken had met de problemen die aanleiding gaven tot uw vlucht. Later verklaart u nogmaals dat u uw moeder vertelde dat u haar misschien naar India zou brengen en dat zij daarom een paspoort nodig had. U verklaart dan wel dat de telefoons op dit moment al begonnen waren maar dat u toen nog niet opnam

(CGVS p. 18). Uw moeder echter verklaart dat u helemaal geen plannen had om naar India te reizen (CGVS S.A. (...) p. 8) en dat u een paspoort voor uzelf en uw moeder aanvraagde omwille van de problemen die u had op uw werkplaats (CGVS S.A. (...) p. 10, 11). Nadat haar gevraagd wordt dit te bevestigen verklaart zij nogmaals dat u een paspoort regelde nadat uw problemen begonnen en met de reden om naar het buitenland te vluchten (CGVS S.A. (...) p. 11, 13). Zij verklaart eveneens dat u haar vertelde dat het beter was een paspoort te hebben in het geval u nogmaals naar Pakistan zou reizen. (CGVS S.A. (...) p. 13), en bevestigt ook dat u geen plannen had om naar India te reizen voor medische behandeling (CGVS S.A. (...) p. 8) Uw verklaringen zijn op dit punt duidelijk tegenstrijdig en zaaien twijfel over de echte aanleiding voor uw vertrek.

Ten vierde verklaart u ook dat de laatste 15 dagen voor uw vertrek de telefoontjes serieuzer werden (CGVS p. 19). Eerder in het gehoor verklaart u echter dat u maar 3 keer de telefoon opnam en dat deze gesprekken plaatsvonden op twee opeenvolgende dagen. (CGVS p. 16, 17) Het is dan ook bevreemdend dat u, hoewel u de telefoon niet zou hebben opgenomen en u een job als secretaris had waarbij u constant gebeld werd door voor u onbekende nummers, u toch zou weten dat deze telefoons van deze onbekende bedreigers kwamen.

Ook is het opmerkelijk dat u actief blijft op facebook gedurende de periode waarin u beweert bedreigd te worden door onbekenden die weten waar u woont en hoe u heet (CGVS p. 16). Zo post u op 21 oktober 2015 nog een foto (zie CGVS blauwe map) waarop u duidelijk herkenbaar in Kabul centrum staat en post u verschillende foto's waarop u in het openbaar met andere mensen poseert in deze periode. Uw gedrag en het openbaar beschikbaar maken van deze foto's is moeilijk te verenigen met de doodsvrees die u beweert te hebben.

Ten slotte wordt er nog op gewezen dat hoewel uw moeder beweert last te hebben van reuma, hetgeen niet ondersteund werd door medische attesten, en zij verklaart dat tijdens de reis door de Balkan haar problemen zijn toegenomen (CGVS S.A. (...) p. 7, 15), u geen asiel aanvraagde in één van de andere EU-landen waar u doorreisde. Indien u zulke ernstige vrees voor uw leven koesterde en uw moeder fysiek leed, zou men redelijkerwijs kunnen verwachten dat u in een ander EU-land eerder asiel zou hebben aangevraagd.

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u problemen zou riskeren omwille van uw werk, omwille van uw weinig geloofwaardige verklaringen over de problemen die u zou hebben meegemaakt. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch dat u een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststelling niets wijzigen. Het paspoort en de taskara die u voorlegt tonen uw afkomst en identiteit aan en deze worden niet betwist door het CGVS. Verder hebben documenten enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Uit de informatie van het CGVS blijkt bovendien dat er bijzonder veel valse Afghaanse documenten in omloop zijn en dat deze documenten slechts een zeer beperkte waarde hebben. De overige documenten die u voorlegt ter staving van uw werk voor het parlamentslid, namelijk het certificaat van appreciatie, de kopies van H. (...) paspoort en parlamentskaart, uw pasje van het parlement en de lijsten met telefoonnummers, hebben dus enkel bewijswaarde in zover zij uw geloofwaardig relaas zouden ondersteunen, wat hier niet het geval is. Ook dateert het certificaat van appreciatie al van 2014, waarbij van u verwacht mag worden dat u een recenter document zou kunnen voorleggen om uw tewerkstelling te staven.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het Commissariaat-generaal ook een beschermingsstatus krijgen omwille van de algemene situatie in zijn regio van herkomst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de

algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en

plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uw moeder werd uitgebreid en apart gehoord door het CGVS. Ze werd de kans geboden eventuele eigen motieven voor een asielaanvraag te benoemen. Uw moeder haalde echter geen eigen asielmotieven aan maar baseerde zich volledig op uw asielrelaas (zie gehoorverslag S.A. (...) CGVS 19 mei 2016). In haar hoofde wordt dan ook eenzelfde weigeringsbeslissing genomen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadjiek van origine te zijn. U bent een Soenniet. U bent geboren op 29/06/1960 (8 Saratan 1339) in Kabul stad. U bent ongeletterd en was huisvrouw. Uw man overleed in 1996. U woonde sindsdien samen met uw zoon, S.S. (...) (OV xxx) in uw eigen huis in Se Raha Allahkddin. U heeft een broer die ook in Kabul woont.

In de periode voor uw vertrek werd uw zoon telefonisch verschillende keren bedreigd door onbekenden omwille van zijn tewerkstelling in het parlement. Uw zoon vreesde voor zijn leven en besliste samen met u het land te verlaten. U verkreeg een paspoort op 27/9/2015. De werkgever van uw zoon regelde voor u en uw zoon een visum voor Turkije in de weken voor uw vertrek. U verliet Afghanistan op 27 oktober 2015, vergezeld door uw zoon. U reisde met uw paspoort tot in Turkije per vliegtuig, waarna u verder naar België reisde en op 18/11/2015 aankwam. U vroeg op 8/12/2015 asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u een origineel paspoort, 6 foto's van uw reisroute en een kopie van uw taskara neer.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag op dezelfde motieven steunt die ter zake door uw zoon, S.S. (...), werden uiteengezet, en dat u geen eigen motieven aanbrengt (CGVS, p. 11,15). U werd uitgebreid de kans gegeven eventuele eigen motieven aan te halen voor een asielaanvraag. Nochtans verwees u steeds en enkel opnieuw naar het relaas van uw zoon. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, op basis van ongeloofwaardige verklaringen, mede tussen u en uw zoon. Als gevolg daarvan dient ook ten aanzien van uw persoon eenzelfde beslissing te worden genomen. De beslissing voor uw zoon luidt als volgt:

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het CGVS stelt echter vast dat u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4

§2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet omdat u uw profiel als werknemer van het ministerie van sociale zaken en secretaris van een parlamentslid niet aannemelijk heeft gemaakt en uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben voor uw vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend, tegenstrijdig en weinig aannemelijk zijn dat er geen geloof kan aan gehecht worden.

Betreffende uw werk op het ministerie voor sociale zaken:

U verklaart uw job als secretaris van mevrouw H. (...) te hebben verkregen omwille van uw functie op het ministerie van sociale zaken (CGVS p. 12). Ter staving van deze functie legt u verschillende documenten neer: een appreciatiebrief van 1391-1392, een formulier van aanwerving op het ministerie uit 1391 en een identificatiebewijs. De appreciatiebrief die u voorlegt om uw werk bij het ministerie te staven, dateert van de beginperiode van uw werkzaamheden, van 1/1/1391 tot 1/1/1392. U verklaart zelf dat u deze documenten hebt opgevraagd vlak voor uw vertrek (CGVS p. 15). Wanneer u wordt gevraagd om recentere documenten die u normalerwijs ook in uw bezit zou moeten hebben voor te leggen, zoals bijvoorbeeld een certificaat van het ministerie waarvoor u hebt gewerkt van 1392-1393, stelt u dat u dit hebt gehad, maar dat zich dit in uw huis in Afghanistan bevindt. (CGVS P. 14) U verklaart daarna dat deze achter slot liggen in uw huis en u de sleutel hier in België hebt en uw huurder deze dus niet kan opsturen, hoewel u nog contact met hem hebt en hem ook al jaren persoonlijk kent. (CGVS p. 14-15) Deze uitleg kan geenszins overtuigen en geeft de indruk dat u uw medewerkingsplicht, om documenten die uw asielrelaas geloofwaardig kunnen staven voor te leggen, niet serieus neemt. Ook is onduidelijk of u werkelijk voor het Ministerie van Sociale Zaken heeft gewerkt, zoals u beweert. Zo geven alle documenten die u neerlegt aan dat het een functie zou betreffen bij het Ministry of Public Works (document 1, 2, 3). Zo verwijst de appreciatiebrief (document 1) die u voorlegt naar uw functie als administratief assistent op het Ministry of Public Works (MoPW) en verwijzen ook het logo, de stempel en de briefhoofding naar dit ministerie. Op uw formulier van aanwerving (document 2) staat eveneens een stempel van het MoPW. Uw identificatiebewijs van uw werkzaamheden op het ministerie verwijzen eveneens naar "Ministry of Public Work" (document 3). Wanneer u hierop wordt gewezen, beweert u dat het Ministerie van Sociale Zaken hetzelfde is als dat van Public Works en dat het ministerie van sociale zaken ook het ministerie van public works wordt genoemd. (CGVS p. 15) Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie blauwe map) blijkt echter dat het Ministry of Labor, Social Affairs, Martyrs & Disabled (MOLSAMD) en het Ministry of Public Works aparte ministeries zijn die zich op andere plaatsen in Kabul Stad bevinden. Uw verklaringen hieromtrent zijn dan ook erg verwarrend en u verzaakt aan uw medewerkingsplicht om duidelijkheid te scheppen, hetgeen verder afbreuk doet aan uw algemene geloofwaardigheid.

Betreffende uw werk als secretaris voor H. (...):

De foto's die u neerlegt ter staving van uw asielaanvraag vormen geen overtuigend bewijs van uw functie als secretaris voor het parlamentslid. U legt slechts 4 foto's neer, waarvan één in het parlement met uw werkgever, één in uw bureau met uw beweerde collega, en twee buiten het parlement op de Dar ul Aman Road. Nochtans heeft u deze functie meer dan anderhalf jaar uitgeoefend (zie gehoorverslag 17/05/2016 CGVS p. 14). Het is dan ook bevreemdend dat u niet meer foto's kan neerleggen om uw functie te staven. U verklaart hierover dat er geen foto's in het parlement genomen mogen worden (CGVS p. 14) en dat de foto in het parlement met mevrouw H. (...) telefoon werd genomen. Dit is echter geen afdoende verklaring voor het feit dat u geen enkele andere foto van uw werkplaats, die zich niet in het parlement bevindt, kan voorleggen. Deze foto's lijken dan ook gesolliciteerd met het oog op uw asielaanvraag, hetgeen u zelf ook toegeeft wanneer u verklaart dat zij allemaal vlak voor uw vertrek werden genomen (CGVS p. 19).

U legt ook tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop deze foto's werden genomen. Zo verklaart u eerst dat deze allemaal op dezelfde dag werden genomen (CGVS p. 19) tijdens de laatste dagen voor uw vertrek. Wanneer u er op wordt gewezen dat u op één foto wel een baard hebt en op de andere foto's niet, verandert u echter uw verklaring en zegt u dat deze foto's de laatste dagen werden genomen, op verschillende tijdstippen. (CGVS p. 19) U past uw antwoorden dus aan naargelang de vraag die u gesteld wordt, wat weinig overtuigend is. Uw moeder verklaart echter dat u de laatste week voor uw vertrek uit Kabul niet meer naar uw werk in het parlement ging (zie gehoorverslag 19/05/2016 CGVS S.A. (...) p. 14). Deze verklaringen zijn duidelijk tegenstrijdig en doen afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Uw kennis van de bezigheden van mevrouw H. (...) is ontoereikend voor iemand met uw beweerde werkzaamheden. U verklaart anderhalf jaar voor haar gewerkt te hebben en in dienst te zijn getreden op de 1e Amal 1393 (8 maart 2014) (CGVS p. 14). U beheerde haar agenda, maakte haar afspraken en was haar telefonist. Toch kon u niets concreet vertellen over haar reizen naar het buitenland of over haar reis naar Zwitserland in oktober 2014, hoewel dit bezoek gerelateerd aan haar werk was (CGVS p. 22). Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie blauwe map) reisde mevrouw H. (...) echter in oktober 2014 naar Zwitserland, wat u als haar secretaris en beheerder van haar agenda toch

redelijkerwijs verwacht wordt te moeten weten. Ook over haar vermeende reizen naar de Verenigde Staten weet u niets concreet te vertellen (CGVS p. 22).

Verder beweert u dat zij rond dezelfde tijd als uw vertrek een visum heeft aangevraagd voor de Verenigde Staten. U kan echter geen enkele informatie verschaffen over haar vertrek of haar verblijf daar, en u heeft ook geen idee of zij is teruggekeerd naar Afghanistan of niet. (CGVS p. 20) Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u haar telefoonnummer bent kwijt geraakt toen u uw simkaart moest afgeven op het politiecommissariaat (CGVS p. 17), overtuigt niet, aangezien haar telefoonnummer publiek beschikbaar is op het internet. Ook hebt u nog contact met een collega, E. (...), die eveneens voor haar werkte en dus zou kunnen informeren naar haar. Aangezien u haar secretaris en telefonist was (CGVS p.10, 16), is het ook hoogst ongeloofwaardig dat u niet op een eenvoudige manier haar telefoonnummer zou kunnen achterhalen. U geeft onsamenhangende verklaringen hieromtrent; zo verklaart u eerst dat u niet naar mevrouw H. (...) hebt geïnformeerd bij uw collega omdat hij er niet meer werkt en haar kantoor gesloten is omdat zij is gestopt met haar werk. Wanneer u daarna wordt gevraagd meer uitleg te geven, verklaart u dat u niet weet of zij nog parlamentslid is, dat ze het misschien nog wel is maar dat u het niet weet. Uit informatie van het CGVS blijkt dat mevrouw H. (...) nog steeds actief is in het parlement van Afghanistan (zie blauwe map). Dat u geen enkele moeite hebt gedaan sinds uw vertrek om te informeren naar haar omstandigheden of met haar in contact te treden, hoewel u beweert dat uw band met haar goed is (CGVS p. 22), zij voor u en uw moeder een visum regelde en betaalde (CGVS p. 10) en u een som van 100.000 Afghani voor uw trouwe dienst schonk (CGVS p. 10) is dan ook erg bevreemdend.

Het is ook bevreemdend dat u verklaart dat u zich maar om de 10-12 dagen in het parlement bevindt en dat uw kantoor zich niet in het parlement bevindt. (CGVS p. 19) Nochtans verklaart uw moeder dat u elke dag in het parlement werkt en dat zij erg bezorgd was bij de aanslag van 22 juni 2015 op het parlement omdat zij in de overtuiging was dat u daar aanwezig was. (CGVS S.A. (...), p. 5, 12). Zij bevestigt bij herhaling dat uw kantoor in het parlement zelf was (CGVS S.A. (...) p. 11,12). Het is opmerkelijk dat indien u werkelijk deze functie uitoefende, u uw moeder niet zou hebben gerustgesteld door uit te leggen dat uw kantoor zich niet in het parlement bevindt.

Gelet op wat voorafgaat, maakt u niet aannemelijk dat u werkelijk de functie van secretaris voor het parlamentslid F.H. (...) hebt uitgeoefend gedurende anderhalf jaar.

Betreffende uw beweerde asielrelaas:

Aan uw verklaringen over uw asielrelaas en de gebeurtenissen die aanleiding gegeven zouden hebben tot uw vertrek kan al helemaal geen geloof worden gehecht omwille van onderstaande redenen:

Ten eerste verklaart u dat u op 27 oktober 2015 Kabul hebt verlaten. Bij DVZ verklaart u dat u 10 dagen voor uw vertrek bijna 20 keer werd opgebeld door onbekende personen. Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u eerst dat de laatste 15 dagen voor uw vertrek uit Kabul alles gebeurde (CGVS p. 16). U verklaart ook dat de dag waarop de telefoontjes zijn begonnen er een aanslag bij de Russische ambassade was (CGVS P. 17). Uit informatie waarover het CGVS beschikt vond deze aanslag plaats op 5 oktober 2015, wat 22 dagen voor uw vertrek is. Wanneer u met deze tegenstrijdige periodes wordt geconfronteerd en gevraagd wordt om verduidelijking (CGVS p. 19), verandert u uw verklaring naar een periode van anderhalve maand (CGVS p. 19) Uw moeder in haar verklaringen beweert verschillende keren dat u de maand voor uw vertrek merkbaar bezorgd was (CGVS p. 4, 5, 9). Ook uw verklaringen over uw visum voor Turkije zijn tegenstrijdig. Zo vertelt u eerst dat u eenmaal naar de ambassade van Turkije ging 5 dagen voor uw vertrek om u te laten zien, dus op 22 oktober 2015. U verklaart ook dat u uw paspoort 8 dagen voor uw vertrek liet afgeven op de ambassade en dat u 2 dagen voor uw vertrek uw paspoort met visum terugkreeg. (CGVS p. 10) Nochtans werd uw visum reeds uitgereikt op 18 oktober 2015, 9 dagen voor uw vertrek. Het is dus niet mogelijk dat u uw paspoort pas 8 dagen voor vertrek zou hebben afgegeven en dat u zelf nog 5 dagen voor uw vertrek moest langsgaan. U spreekt zichzelf op verschillende punten tegen en geeft onsamenhangende verklaringen over de periode waarin u problemen zou hebben gehad, hetgeen het moeilijk maakt uw relaas als geloofwaardig te bestempelen. Ook verklaart u dat bij het bezoek aan de Turkse ambassade om uw visum te regelen, u vergezeld werd van uw moeder, F.H. (...), haar chauffeur en bodyguards. (CGVS p. 21). Wanneer uw moeder gevraagd wordt om te bevestigen wie er aanwezig was, verklaart zij dat u, uw werkgever en een chauffeur erbij waren. Wanneer haar nogmaals gevraagd wordt of er iemand anders aanwezig was, zegt zij van niet (CGVS S.A. (...) p. 9). Nochtans mag men ervan uitgaan dat deze bodyguards toch een indruk zouden hebben achtergelaten bij uw moeder en zij zich dit zou herinneren. Ook verklaart u eerst dat uw moeder mevrouw H. (...) nooit heeft ontmoet, enkel haar foto gezien (CGVS p. 21). Wanneer u daarna wordt gevraagd naar het bezoek aan de ambassade waar zowel uw moeder als uw werkgever aanwezig waren, verandert u plots uw verklaring. (CGVS p. 21) Uw moeder en uzelf leggen dus tegenstrijdige verklaringen af, die uw algemene geloofwaardigheid niet ten goede komen.

Ten tweede komen uw verklaringen over de tijdslijn van gebeurtenissen ook niet overeen met het document van de veiligheidsdienst van het parlement dat u neerlegt (zie document 9). U verklaart dat dit

document door de veiligheidsdienst naar het politiecommissariaat van Kabul werd gezonden en dat u dit daar van de politie verkreeg nadat u zelf langsging (CGVS p. 13, 16). De datum op dit document is 24 september 2015, wat betekent dat u uw problemen al gemeld zou hebben bij de veiligheidsdienst voor 24 september, hoewel u zelf verklaart, zoals beschreven in voorgaande paragraaf, dat rond deze tijd de telefoons nog niet serieus waren en u toen nog niet opnam. U spreekt zichzelf dus opnieuw tegen, wat de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder ondermijnt. Verder is het weinig waarschijnlijk dat u bij het bezoek aan het politiecommissariaat uw simkaart van uw telefoon hebt afgegeven zonder enig bewijs hiervoor te krijgen. U verklaart dat zij u hier geen bewijs voor hebben gegeven en dat zij zelfs niet bereid waren om een antwoord neer te schrijven op uw brief van de veiligheidsdienst. Toch geven zij u deze brief mee, hoewel u verklaart dat deze aan hen zou zijn opgestuurd via de post en deze dus een officieel stuk is (CGVS p. 13, 17). Dat u geen enkel bewijs zou krijgen van afgifte van de simkaart maar wel uw brief mee terugkrijgt, is erg merkwaardig. Aldus komt dit document niet overtuigend over.

Ten derde verklaart u in het begin van het gehoor bij CGVS, wanneer u wordt gevraagd naar uw redenen om een nieuw paspoort aan te vragen, dat u dit deed om samen met uw moeder naar India te reizen voor medische behandeling. (CGVS p. 3) U vermeldt op dit moment niet dat dit iets te maken had met de problemen die aanleiding gaven tot uw vlucht. Later verklaart u nogmaals dat u uw moeder vertelde dat u haar misschien naar India zou brengen en dat zij daarom een paspoort nodig had. U verklaart dan wel dat de telefoons op dit moment al begonnen waren maar dat u toen nog niet opnam (CGVS p. 18). Uw moeder echter verklaart dat u helemaal geen plannen had om naar India te reizen (CGVS S.A. (...) p. 8) en dat u een paspoort voor uzelf en uw moeder aanvraagde omwille van de problemen die u had op uw werkplaats (CGVS S.A. (...) p. 10, 11). Nadat haar gevraagd wordt dit te bevestigen verklaart zij nogmaals dat u een paspoort regelde nadat uw problemen begonnen en met de reden om naar het buitenland te vluchten (CGVS S.A. (...) p. 11, 13). Zij verklaart eveneens dat u haar vertelde dat het beter was een paspoort te hebben in het geval u nogmaals naar Pakistan zou reizen. (CGVS S.A. (...) p. 13), en bevestigt ook dat u geen plannen had om naar India te reizen voor medische behandeling (CGVS S.A. (...) p. 8) Uw verklaringen zijn op dit punt duidelijk tegenstrijdig en zaaien twijfel over de echte aanleiding voor uw vertrek.

Ten vierde verklaart u ook dat de laatste 15 dagen voor uw vertrek de telefoontjes serieuzer werden (CGVS p. 19). Eerder in het gehoor verklaart u echter dat u maar 3 keer de telefoon opnam en dat deze gesprekken plaatsvonden op twee opeenvolgende dagen. (CGVS p. 16, 17) Het is dan ook bevreemdend dat u, hoewel u de telefoon niet zou hebben opgenomen en u een job als secretaris had waarbij u constant gebeld werd door voor u onbekende nummers, u toch zou weten dat deze telefoons van deze onbekende bedreigers kwamen.

Ook is het opmerkelijk dat u actief blijft op facebook gedurende de periode waarin u beweert bedreigd te worden door onbekenden die weten waar u woont en hoe u heet (CGVS p. 16). Zo post u op 21 oktober 2015 nog een foto (zie CGVS blauwe map) waarop u duidelijk herkenbaar in Kabul centrum staat en post u verschillende foto's waarop u in het openbaar met andere mensen poseert in deze periode. Uw gedrag en het openbaar beschikbaar maken van deze foto's is moeilijk te verenigen met de doodsrees die u beweert te hebben.

Ten slotte wordt er nog op gewezen dat hoewel uw moeder beweert last te hebben van reuma, hetgeen niet ondersteund werd door medische attesten, en zij verklaart dat tijdens de reis door de Balkan haar problemen zijn toegenomen (CGVS S.A. (...) p. 7, 15), u geen asiel aanvraagde in één van de andere EU-landen waar u doorreisde. Indien u zulke ernstige rees voor uw leven koesterde en uw moeder fysiek leed, zou men redelijkerwijs kunnen verwachten dat u in een ander EU-land eerder asiel zou hebben aangevraagd.

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u problemen zou riskeren omwille van uw werk, omwille van uw weinig geloofwaardige verklaringen over de problemen die u zou hebben meegemaakt. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde rees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch dat u een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststelling niets wijzigen. Het paspoort en de taskara die u voorlegt tonen uw afkomst en identiteit aan en deze worden niet betwist door het CGVS. Verder hebben documenten enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Uit de informatie van het CGVS blijkt bovendien dat er bijzonder veel valse Afghaanse documenten in omloop zijn en dat deze documenten slechts een zeer beperkte waarde hebben. De overige documenten die u voorlegt ter staving van uw werk voor het parlamentslid, namelijk het certificaat van appreciatie, de kopies van H. (...) paspoort en parlamentskaart, uw pasje van het parlement en de lijsten met telefoonnummers, hebben dus enkel bewijswaarde in zover zij uw geloofwaardig relaas zouden ondersteunen, wat hier niet het geval is. Ook

dateert het certificaat van appreciatie al van 2014, waarbij van u verwacht mag worden dat u een recenter document zou kunnen voorleggen om uw tewerkstelling te staven.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het Commissariaat-generaal ook een beschermingsstatus krijgen omwille van de algemene situatie in zijn regio van herkomst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen,

internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uw moeder werd uitgebreid en apart gehoord door het CGVS. Ze werd de kans geboden eventuele eigen motieven voor een asielaanvraag te benoemen. Uw moeder haalde echter geen eigen asielmotieven aan maar baseerde zich volledig op uw asielrelaas (zie gehoorverslag S.A. (...) CGVS 19 mei 2016). In haar hoofde wordt dan ook eenzelfde weigeringsbeslissing genomen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststelling niets wijzigen. U legt een origineel paspoort, 6 foto's van uw reisroute en een kopie van uw taskara neer. Deze documenten staven enkel uw identiteit en uw reisroute, die niet betwist worden. Zij hebben geen verdere impact op de beslissing.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ten aanzien van u ter zake evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering *iuncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 48/4, §2, b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Na het opsommen van de vier elementen van de vluchtelingendefinitie uit artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, wijzen verzoekers er op dat zij zich buiten het land van herkomst bevinden, namelijk in België waar zij op 12 december 2015 een asielaanvraag hebben ingediend. Zij betogen dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben, dat deze vrees een objectief en een subjectief element vereist, doch dat vrees volstaat, dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat doch niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds heeft plaatsgehad.

Verzoekers merken op dat verzoeker en zijn broer voor de Afghaanse overheid en de buitenlandse troepen hebben gewerkt, dat het verzoeker spijt dat hij uit angst het bestaan van zijn broer niet vermeld heeft, dat deze broer deze maand naar de Verenigde Staten zal vertrekken omdat de ganse familie bedreigd werd. Verzoekers verwijzen naar pagina 31 van de UNHCR guidelines van 6 augustus 2013 betreffende 'Potential Risk Profiles'. Volgens verzoekers heeft de verwerende partij nagelaten om rekening te houden met het profiel van verzoeker. Zij wijzen er op dat verzoeker heel lang voor de Afghaanse overheid heeft gewerkt, dat het een algemeen bekend feit is en bevestigd wordt door de richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 dat dergelijke mensen vervolgd worden door de taliban. Verzoekers betogen dat verzoeker slachtoffer is geweest van directe vervolgingen, dat hij bewezen heeft dat door zijn jarenlange tewerkstelling voor de Afghaanse overheid, een vrees voor vervolging in zijn hoofd bestaat, dat hij niet hoeft te bewijzen dat de effectieve vervolging ook effectief zal plaatsvinden of plaats heeft gehad, maar toch wenst te verwijzen naar de bevestigingsbrief van het Openbaar Ministerie ter staving van zijn vrees.

2.2. In een tweede middel beroepen verzoekers zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering *iuncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers wijzen er op dat de verwerende partij niet gelooft dat verzoeker voor mevrouw H. heeft gewerkt en wijzen er op dat zij in de loop van de procedure bijkomende stukken zullen neerleggen. Verzoekers stellen dat zij, naar aanleiding van het motief dat verzoeker geen recente bewijzen van tewerkstelling had voorgelegd, contact hebben opgenomen met het land van herkomst om een certificaat van het ministerie te bekomen waaruit blijkt dat hij van 1392 tot 1393 daar gewerkt heeft. Betreffende het motief dat het onduidelijk is dat verzoeker daadwerkelijk voor het ministerie van sociale zaken heeft gewerkt, legt verzoeker een attest voor waaruit blijkt dat hij voor het ministerie van openbare werken heeft gewerkt. Verzoekers geven aan dat zij in de loop van de procedure nog documenten zullen voorleggen over verzoekers tewerkstelling. Voorts wijzen zij er op dat de tolk moeilijkheden had om de naam van de ministeries te vertalen.

Daarnaast menen verzoekers dat de verwerende partij nagelaten heeft om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, dat de toepassing van voormeld artikel in dit dossier vanzelfsprekender is dan de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Voorts menen verzoekers dat de verwerende partij heeft nagelaten om op deftige wijze te motiveren waarom zij geen rekening houdt met de langdurige tewerkstelling (hoog profiel) van verzoeker bij de Afghaanse overheid, dat een dergelijke handelswijze neerkomt op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.3. In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers menen dat de verwerende partij nagelaten heeft om te motiveren waarom verzoekers niet in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Zij verwijzen naar §39 van het Elgafaji arrest over 'sliding scale'. Zij stellen dat hoe meer verzoeker eventueel bewijst dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming. Verzoekers menen dat zij deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk hebben gemaakt door bovenvermelde redenen en zij zijn van oordeel dat ze in aanmerking komen, in ondergeschikte orde, voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.4. *In fine* van hun verzoekschrift vragen verzoekers in hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en hun het statuut van vluchteling overeenkomstig het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen, minstens de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek en in ondergeschikte orde de beslissing van het Commissariaat-generaal te hervormen en hen de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet toe te kennen, minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.5. Bij het verzoekschrift voegen verzoekers volgende stukken:

- een arbeidscontract voor S.A. bij het ministerie van algemeen welzijn + beëdigde vertaling
- 'Certificate of Appreciation' voor de periode 21 maart 2013 tot 21 maart 2014 op naam van verzoeker uitgaande van het ministerie voor openbare werken + beëdigde vertaling.

2.6. Ter terechtzitting worden door verzoekers bij aanvullende nota volgende documenten bijgebracht, zoals blijkt uit de door verzoekers opgegeven inventaris:

- Huur overeenkomst
- Brief van de Wolesi Djerga gericht aan de directie van Human Resources
- Brief van de Wolesi Djerga gericht aan het politiecommissariaat van Kaboel
- Een kopie van de identiteitskaart van mevrouw F.H.
- Brief van F.H. gericht aan de algemene directie van Wolesi Djerga
- Bewijs van appreciatie van het Ministerie van openbare werken
- Een kopie van de arbeidsovereenkomst bij het Ministerie van algemeen welzijn
- Documenten van broer (kaart van Technologists Inc op naam van E.S., 'To Whom It May Concern' van Technologists inc op datum van 9 juni 2015 betreffende werkzaamheden van E.S., To Whom It May Concern' van Technologists inc op datum van 24 december 2014 betreffende werkzaamheden van E.S., paspoort van E.S., Biographic data van E.S., 'Supplemental nonimmigrant visa application, een email van E.K. aan 'Afghansivapplication@state.gov' waarbij documenten gevoegd worden, brief van de 'Embassy of the United States of America Kabul, Afghanistan' betreffende E.S., een blanco I-360, Petition for Amerasian, Widow(er), or Special Immigrant, een pagina uit vorige I-360 Petition waarop enkel een emailadres van E.K. staat, een handtekening en de datum 27 september 2015 en een document van de United States Department of State National Visa Center).

2.7. De advocaat van verzoekers stelt ter terechtzitting dat verzoeker en zijn broer voor de overheid werkten en in de negatieve aandacht kwamen van de taliban, dat verzoekers broer naar Amerika wou vertrekken en verzoeker niet alleen kon achterblijven met zijn moeder. Verzoeker verklaart eerst dat zijn broer het land heeft verlaten en dat hij bij terugkeer zeker zal ingerekend worden door de taliban. Gevraagd of de broer van verzoeker nu nog in Afghanistan is, stelt verzoeker dat hij dinsdag vertrekt, dat hij onder bescherming is en zijn papieren nog niet in orde zijn om op veilige manier naar Amerika te gaan, dat hij nu onder de bescherming is van de lijfwachten en van de Amerikanen die een verblijfplaats hebben voor die mensen, met name het consulaat, dat zijn broer onder bedreiging van de taliban bescherming gezocht heeft bij de mensen die hem werk gaven, dat de problemen met zijn broer al bestonden toen zij het land verlieten. Gevraagd wat de reden is dat zij vroeger vertrokken, antwoordt verzoeker dat zij bedreigingen ontvingen, dat de ganse familie werd bedreigd en dat zijn broer gewacht heeft met vertrekken daar zijn vader daar nog was. Verzoeker geeft ook aan dat hij niet over zijn broer heeft gesproken om zijn broer niet in gevaar te brengen, dat hij vertrokken is om zijn broer in bescherming te nemen en dat zijn broer gebleven is voor zijn vader en bescherming heeft gekregen van de werkgever met het vooruitzicht te kunnen vertrekken. Verzoeker verklaart dat hij bij de overheid werkte en zijn broer voor de Amerikanen, dat in het kamp mensen hebben gezegd dat hij dit beter niet kon vermelden daar het slechts voor verzoeker kon zijn als de diensten weten dat zijn broer en zijn vader daar nog zijn. De advocaat van verzoekers stelt vervolgens dat het gemakkelijker is alleen te vluchten en dat verzoeker geen vader meer heeft, de advocaat stelt dat in tegenstelling tot wat de tolk vertaalde, verzoeker niet gezegd heeft dat zijn vader daar nog was. Voorts stelt de advocaat opnieuw dat er een misverstand is opgetreden in de vertaling van de ministeries en dat verzoeker voor twee ministeries heeft gewerkt, namelijk het ministerie voor openbare werken en het ministerie voor openbaar welzijn, zoals blijkt uit de vertaling van de stukken die ter terechtzitting worden neergelegd.

2.8. De Raad oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot

hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.9. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Krachtens artikel 48/6 van de vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De Commissaris-generaal of de Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de asielzoeker op te vullen.

2.10. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers' asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een algemene en theoretische toelichting of het citeren van internationale bepalingen, nationale bepalingen en algemene beginselen in het verzoekschrift laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoekers aanspraak kunnen maken op een status van internationale bescherming.

2.11. In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad geen geloof hechten aan het asielrelaas van verzoekers. Het Commissariaat-generaal oordeelde terecht: *“Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afgaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.*

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het CGVS stelt echter vast dat u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4 §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet omdat u uw profiel als werknemer van het

ministerie van sociale zaken en secretaris van een parlamentslid niet aannemelijk heeft gemaakt en uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben voor uw vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend, tegenstrijdig en weinig aannemelijk zijn dat er geen geloof kan aan gehecht worden.

Betreffende uw werk op het ministerie voor sociale zaken:

U verklaart uw job als secretaris van mevrouw H. (...) te hebben verkregen omwille van uw functie op het ministerie van sociale zaken (CGVS p. 12). Ter staving van deze functie legt u verschillende documenten neer: een appreciatiebrief van 1391-1392, een formulier van aanwerving op het ministerie uit 1391 en een identificatiebewijs. (...) Ook is onduidelijk of u werkelijk voor het Ministerie van Sociale Zaken heeft gewerkt, zoals u beweert. Zo geven alle documenten die u neerlegt aan dat het een functie zou betreffen bij het Ministry of Public Works (document 1, 2, 3). Zo verwijst de appreciatiebrief (document 1) die u voorlegt naar uw functie als administratief assistent op het Ministry of Public Works (MoPW) en verwijzen ook het logo, de stempel en de briefhoofding naar dit ministerie. Op uw formulier van aanwerving (document 2) staat eveneens een stempel van het MoPW. Uw identificatiebewijs van uw werkzaamheden op het ministerie verwijzen eveneens naar "Ministry of Public Work" (document 3). Wanneer u hierop wordt gewezen, beweert u dat het Ministerie van Sociale Zaken hetzelfde is als dat van Public Works en dat het ministerie van sociale zaken ook het ministerie van public works wordt genoemd. (CGVS p. 15) Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie blauwe map) blijkt echter dat het Ministry of Labor, Social Affairs, Martyrs & Disabled (MOLSAMD) en het Ministry of Public Works aparte ministeries zijn die zich op andere plaatsen in Kabul Stad bevinden. Uw verklaringen hieromtrent zijn dan ook erg verwarrend en u verzaakt aan uw medewerkingsplicht om duidelijkheid te scheppen, hetgeen verder afbreuk doet aan uw algemene geloofwaardigheid.

Betreffende uw werk als secretaris voor H. (...):

De foto's die u neerlegt ter staving van uw asielaanvraag vormen geen overtuigend bewijs van uw functie als secretaris voor het parlamentslid. U legt slechts 4 foto's neer, waarvan één in het parlement met uw werkgever, één in uw bureau met uw beweerde collega, en twee buiten het parlement op de Dar ul Aman Road. Nochtans heeft u deze functie meer dan anderhalf jaar uitgeoefend (zie gehoorverslag 17/05/2016 CGVS p. 14). Het is dan ook bevreemdend dat u niet meer foto's kan neerleggen om uw functie te staven. U verklaart hierover dat er geen foto's in het parlement genomen mogen worden (CGVS p. 14) en dat de foto in het parlement met mevrouw H. (...) telefoon werd genomen. Dit is echter geen afdoende verklaring voor het feit dat u geen enkele andere foto van uw werkplaats, die zich niet in het parlement bevindt, kan voorleggen. Deze foto's lijken dan ook gesolliciteerd met het oog op uw asielaanvraag, hetgeen u zelf ook toegeeft wanneer u verklaart dat zij allemaal vlak voor uw vertrek werden genomen (CGVS p. 19).

U legt ook tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop deze foto's werden genomen. Zo verklaart u eerst dat deze allemaal op dezelfde dag werden genomen (CGVS p. 19) tijdens de laatste dagen voor uw vertrek. Wanneer u er op wordt gewezen dat u op één foto wel een baard hebt en op de andere foto's niet, verandert u echter uw verklaring en zegt u dat deze foto's de laatste dagen werden genomen, op verschillende tijdstippen. (CGVS p. 19) U past uw antwoorden dus aan naargelang de vraag die u gesteld wordt, wat weinig overtuigend is. Uw moeder verklaart echter dat u de laatste week voor uw vertrek uit Kabul niet meer naar uw werk in het parlement ging (zie gehoorverslag 19/05/2016 CGVS S.A. (...) p. 14). Deze verklaringen zijn duidelijk tegenstrijdig en doen afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Uw kennis van de bezigheden van mevrouw H. (...) is ontoereikend voor iemand met uw beweerde werkzaamheden. U verklaart anderhalf jaar voor haar gewerkt te hebben en in dienst te zijn getreden op de 1e Amal 1393 (8 maart 2014) (CGVS p. 14). U beheerde haar agenda, maakte haar afspraken en was haar telefonist. Toch kon u niets concreet vertellen over haar reizen naar het buitenland of over haar reis naar Zwitserland in oktober 2014, hoewel dit bezoek gerelateerd aan haar werk was (CGVS p. 22). Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie blauwe map) reisde mevrouw H. (...) echter in oktober 2014 naar Zwitserland, wat u als haar secretaris en beheerder van haar agenda toch redelijkerwijs verwacht wordt te moeten weten. Ook over haar vermeende reizen naar de Verenigde Staten weet u niets concreet te vertellen (CGVS p. 22).

Verder beweert u dat zij rond dezelfde tijd als uw vertrek een visum heeft aangevraagd voor de Verenigde Staten. U kan echter geen enkele informatie verschaffen over haar vertrek of haar verblijf daar, en u heeft ook geen idee of zij is teruggekeerd naar Afghanistan of niet. (CGVS p. 20) Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u haar telefoonnummer bent kwijt geraakt toen u uw simkaart moest afgeven op het politiecommissariaat (CGVS p. 17), overtuigt niet, aangezien haar telefoonnummer publiek beschikbaar is op het internet. Ook hebt u nog contact met een collega, E. (...), die eveneens voor haar werkte en dus zou kunnen informeren naar haar. Aangezien u haar secretaris en telefonist was (CGVS p.10, 16), is het ook hoogst ongeloofwaardig dat u niet op een eenvoudige manier haar telefoonnummer zou kunnen achterhalen. U geeft onsamenhangende verklaringen hieromtrent; zo

verklaart u eerst dat u niet naar mevrouw H. (...) hebt geïnformeerd bij uw collega omdat hij er niet meer werkt en haar kantoor gesloten is omdat zij is gestopt met haar werk. Wanneer u daarna wordt gevraagd meer uitleg te geven, verklaart u dat u niet weet of zij nog parlamentslid is, dat ze het misschien nog wel is maar dat u het niet weet. Uit informatie van het CGVS blijkt dat mevrouw H. (...) nog steeds actief is in het parlement van Afghanistan (zie blauwe map). Dat u geen enkele moeite hebt gedaan sinds uw vertrek om te informeren naar haar omstandigheden of met haar in contact te treden, hoewel u beweert dat uw band met haar goed is (CGVS p. 22), zij voor u en uw moeder een visum regelde en betaalde (CGVS p. 10) en u een som van 100.000 Afghani voor uw trouwe dienst schonk (CGVS p. 10) is dan ook erg bevreemdend.

Het is ook bevreemdend dat u verklaart dat u zich maar om de 10-12 dagen in het parlement bevindt en dat uw kantoor zich niet in het parlement bevindt. (CGVS p. 19) Nochtans verklaart uw moeder dat u elke dag in het parlement werkt en dat zij erg bezorgd was bij de aanslag van 22 juni 2015 op het parlement omdat zij in de overtuiging was dat u daar aanwezig was. (CGVS S.A. (...), p. 5, 12). Zij bevestigt bij herhaling dat uw kantoor in het parlement zelf was (CGVS S.A. (...) p. 11,12). Het is opmerkelijk dat indien u werkelijk deze functie uitoefende, u uw moeder niet zou hebben gerustgesteld door uit te leggen dat uw kantoor zich niet in het parlement bevindt.

Gelet op wat voorafgaat, maakt u niet aannemelijk dat u werkelijk de functie van secretaris voor het parlamentslid F.H. (...) hebt uitgeoefend gedurende anderhalf jaar.

Betreffende uw beweerde asielrelaas:

Aan uw verklaringen over uw asielrelaas en de gebeurtenissen die aanleiding gegeven zouden hebben tot uw vertrek kan al helemaal geen geloof worden gehecht omwille van onderstaande redenen:

Ten eerste verklaart u dat u op 27 oktober 2015 Kabul hebt verlaten. Bij DVZ verklaart u dat u 10 dagen voor uw vertrek bijna 20 keer werd opgebeld door onbekende personen. Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u eerst dat de laatste 15 dagen voor uw vertrek uit Kabul alles gebeurde (CGVS p. 16). U verklaart ook dat de dag waarop de telefoontjes zijn begonnen er een aanslag bij de Russische ambassade was (CGVS P. 17). Uit informatie waarover het CGVS beschikt vond deze aanslag plaats op 5 oktober 2015, wat 22 dagen voor uw vertrek is. Wanneer u met deze tegenstrijdige periodes wordt geconfronteerd en gevraagd wordt om verduidelijking (CGVS p. 19), verandert u uw verklaring naar een periode van anderhalve maand (CGVS p. 19) Uw moeder in haar verklaringen beweert verschillende keren dat u de maand voor uw vertrek merkbaar bezorgd was (CGVS p. 4, 5, 9). Ook uw verklaringen over uw visum voor Turkije zijn tegenstrijdig. Zo vertelt u eerst dat u eenmaal naar de ambassade van Turkije ging 5 dagen voor uw vertrek om u te laten zien, dus op 22 oktober 2015. U verklaart ook dat u uw paspoort 8 dagen voor uw vertrek liet afgeven op de ambassade en dat u 2 dagen voor uw vertrek uw paspoort met visum terugkreeg. (CGVS p. 10) Nochtans werd uw visum reeds uitgereikt op 18 oktober 2015, 9 dagen voor uw vertrek. Het is dus niet mogelijk dat u uw paspoort pas 8 dagen voor vertrek zou hebben afgegeven en dat u zelf nog 5 dagen voor uw vertrek moest langsaan. U spreekt zichzelf op verschillende punten tegen en geeft onsamenhangende verklaringen over de periode waarin u problemen zou hebben gehad, hetgeen het moeilijk maakt uw relaas als geloofwaardig te bestempelen. Ook verklaart u dat bij het bezoek aan de Turkse ambassade om uw visum te regelen, u vergezeld werd van uw moeder, F.H. (...), haar chauffeur en bodyguards. (CGVS p. 21). Wanneer uw moeder gevraagd wordt om te bevestigen wie er aanwezig was, verklaart zij dat u, uw werkgever en een chauffeur erbij waren. Wanneer haar nogmaals gevraagd wordt of er iemand anders aanwezig was, zegt zij van niet (CGVS S.A. (...) p. 9). Nochtans mag men ervan uitgaan dat deze bodyguards toch een indruk zouden hebben achtergelaten bij uw moeder en zij zich dit zou herinneren. Ook verklaart u eerst dat uw moeder mevrouw H. (...) nooit heeft ontmoet, enkel haar foto gezien (CGVS p. 21). Wanneer u daarna wordt gevraagd naar het bezoek aan de ambassade waar zowel uw moeder als uw werkgever aanwezig waren, verandert u plots uw verklaring. (CGVS p. 21) Uw moeder en uzelf leggen dus tegenstrijdige verklaringen af, die uw algemene geloofwaardigheid niet ten goede komen.

Ten tweede komen uw verklaringen over de tijdslijn van gebeurtenissen ook niet overeen met het document van de veiligheidsdienst van het parlement dat u neerlegt (zie document 9). U verklaart dat dit document door de veiligheidsdienst naar het politiecommissariaat van Kabul werd gezonden en dat u dit daar van de politie verkreeg nadat u zelf langsging (CGVS p. 13, 16). De datum op dit document is 24 september 2015, wat betekent dat u uw problemen al gemeld zou hebben bij de veiligheidsdienst voor 24 september, hoewel u zelf verklaart, zoals beschreven in voorgaande paragraaf, dat rond deze tijd de telefoons nog niet serieus waren en u toen nog niet opnam. U spreekt zichzelf dus opnieuw tegen, wat de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder ondermijnt. Verder is het weinig waarschijnlijk dat u bij het bezoek aan het politiecommissariaat uw simkaart van uw telefoon hebt afgegeven zonder enig bewijs hiervoor te krijgen. U verklaart dat zij u hier geen bewijs voor hebben gegeven en dat zij zelfs niet bereid waren om een antwoord neer te schrijven op uw brief van de veiligheidsdienst. Toch geven zij u deze brief mee, hoewel u verklaart dat deze aan hen zou zijn opgestuurd via de post en deze dus een

officieel stuk is (CGVS p. 13, 17). Dat u geen enkel bewijs zou krijgen van afgifte van de simkaart maar wel uw brief mee terugkrijgt, is erg merkwaardig. Aldus komt dit document niet overtuigend over.

Ten derde verklaart u in het begin van het gehoor bij CGVS, wanneer u wordt gevraagd naar uw redenen om een nieuw paspoort aan te vragen, dat u dit deed om samen met uw moeder naar India te reizen voor medische behandeling. (CGVS p. 3) U vermeldt op dit moment niet dat dit iets te maken had met de problemen die aanleiding gaven tot uw vlucht. Later verklaart u nogmaals dat u uw moeder vertelde dat u haar misschien naar India zou brengen en dat zij daarom een paspoort nodig had. U verklaart dan wel dat de telefoons op dit moment al begonnen waren maar dat u toen nog niet opnam (CGVS p. 18). Uw moeder echter verklaart dat u helemaal geen plannen had om naar India te reizen (CGVS S.A. (...) p. 8) en dat u een paspoort voor uzelf en uw moeder aanvraagde omwille van de problemen die u had op uw werkplaats (CGVS S.A. (...) p. 10, 11). Nadat haar gevraagd wordt dit te bevestigen verklaart zij nogmaals dat u een paspoort regelde nadat uw problemen begonnen en met de reden om naar het buitenland te vluchten (CGVS S.A. (...) p. 11, 13). Zij verklaart eveneens dat u haar vertelde dat het beter was een paspoort te hebben in het geval u nogmaals naar Pakistan zou reizen. (CGVS S.A. (...) p. 13), en bevestigt ook dat u geen plannen had om naar India te reizen voor medische behandeling (CGVS S.A. (...) p. 8) Uw verklaringen zijn op dit punt duidelijk tegenstrijdig en zaaien twijfel over de echte aanleiding voor uw vertrek.

Ten vierde verklaart u ook dat de laatste 15 dagen voor uw vertrek de telefoontjes serieuzer werden (CGVS p. 19). Eerder in het gehoor verklaart u echter dat u maar 3 keer de telefoon opnam en dat deze gesprekken plaatsvonden op twee opeenvolgende dagen. (CGVS p. 16, 17) Het is dan ook bevreemdend dat u, hoewel u de telefoon niet zou hebben opgenomen en u een job als secretaris had waarbij u constant gebeld werd door voor u onbekende nummers, u toch zou weten dat deze telefoons van deze onbekende bedreigers kwamen.

Ook is het opmerkelijk dat u actief blijft op facebook gedurende de periode waarin u beweert bedreigd te worden door onbekenden die weten waar u woont en hoe u heet (CGVS p. 16). Zo post u op 21 oktober 2015 nog een foto (zie CGVS blauwe map) waarop u duidelijk herkenbaar in Kabul centrum staat en post u verschillende foto's waarop u in het openbaar met andere mensen poseert in deze periode. Uw gedrag en het openbaar beschikbaar maken van deze foto's is moeilijk te verenigen met de doodsvrees die u beweert te hebben.

Ten slotte wordt er nog op gewezen dat hoewel uw moeder beweert last te hebben van reuma, hetgeen niet ondersteund werd door medische attesten, en zij verklaart dat tijdens de reis door de Balkan haar problemen zijn toegenomen (CGVS S.A. (...) p. 7, 15), u geen asiel aanvraagde in één van de andere EU-landen waar u doorreisde. Indien u zulke ernstige vrees voor uw leven koesterde en uw moeder fysiek leed, zou men redelijkerwijs kunnen verwachten dat u in een ander EU-land eerder asiel zou hebben aangevraagd.

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u problemen zou riskeren omwille van uw werk, omwille van uw weinig geloofwaardige verklaringen over de problemen die u zou hebben meegemaakt. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch dat u een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststelling niets wijzigen. Het paspoort en de taskara die u voorlegt tonen uw afkomst en identiteit aan en deze worden niet betwist door het CGVS. Verder hebben documenten enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Uit de informatie van het CGVS blijkt bovendien dat er bijzonder veel valse Afghaanse documenten in omloop zijn en dat deze documenten slechts een zeer beperkte waarde hebben. De overige documenten die u voorlegt ter staving van uw werk voor het parlamentslid, namelijk het certificaat van appreciatie, de kopies van H. (...) paspoort en parlamentskaart, uw pasje van het parlement en de lijsten met telefoonnummers, hebben dus enkel bewijswaarde in zover zij uw geloofwaardig relaas zouden ondersteunen, wat hier niet het geval is. Ook dateert het certificaat van appreciatie al van 2014, waarbij van u verwacht mag worden dat u een recenter document zou kunnen voorleggen om uw tewerkstelling te staven.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend."

De Raad stelt vast dat de bovenvermelde motieven duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn en volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers profiel als medewerker van een ministerie en als secretaris voor het parlamentslid F.H. gedurende anderhalf jaar en tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers' relaas.

2.12. Betreffende het motief dat het onduidelijk is dat verzoeker daadwerkelijk voor het ministerie van sociale werken heeft gewerkt, stelt verzoeker dat hij een attest voorlegt waaruit blijkt dat hij voor het ministerie van openbare werken heeft gewerkt. De Raad stelt vast dat verzoeker ook reeds tijdens de asielprocedure attesten voorlegde waaruit blijkt dat hij voor het ministerie van openbare werken heeft gewerkt, doch dat hieromtrent gemotiveerd werd als volgt: *“Ook is onduidelijk of u werkelijk voor het Ministerie van Sociale Zaken heeft gewerkt, zoals u beweert. Zo geven alle documenten die u neerlegt aan dat het een functie zou betreffen bij het Ministry of Public Works (document 1, 2, 3). Zo verwijst de appreciatiebrief (document 1) die u voorlegt naar uw functie als administratief assistent op het Ministry of Public Works (MoPW) en verwijzen ook het logo, de stempel en de briefhoofding naar dit ministerie. Op uw formulier van aanwerving (document 2) staat eveneens een stempel van het MoPW. Uw identificatiebewijs van uw werkzaamheden op het ministerie verwijzen eveneens naar “Ministry of Public Work” (document 3). Wanneer u hierop wordt gewezen, beweert u dat het Ministerie van Sociale Zaken hetzelfde is als dat van Public Works en dat het ministerie van sociale zaken ook het ministerie van public works wordt genoemd. (CGVS p. 15) Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie blauwe map) blijkt echter dat het Ministry of Labor, Social Affairs, Martyrs & Disabled (MOLSAMD) en het Ministry of Public Works aparte ministeries zijn die zich op andere plaatsen in Kabul Stad bevinden. Uw verklaringen hieromtrent zijn dan ook erg verwarrend en u verzaakt aan uw medewerkingsplicht om duidelijkheid te scheppen, hetgeen verder afbreuk doet aan uw algemene geloofwaardigheid.”* Met het louter opnieuw verwijzen naar de door hem voorgelegde documenten, weerleggen noch ontcrachten verzoekers de pertinente motieven van de bestreden beslissingen. Waar verzoekers ter terechtzitting verklaren dat verzoeker zowel voor het ministerie van algemeen welzijn als het ministerie van openbare werken gewerkt heeft, beperken zij zich tot het *post-factum* opteren voor een versie van de feiten die ondersteund wordt door de voorgelegde documenten, doch tonen hiermee niet aan waarom hij op het ogenblik van het gehoor hierover geen duidelijkheid kon scheppen en verklaarde voor het ministerie van sociale zaken te werken.

Waar verzoekers zowel in hun verzoekschrift als ter terechtzitting voorhouden dat de tolk moeilijkheden had om de naam van de ministeries te vertalen en dat de vertaling een misverstand betrof, beperken zij zich tot een loutere bewering die geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Immers wordt verzoeker tijdens het gehoor er op gewezen dat hij aangenomen werd door F. door zijn werk op het ministerie van sociale zaken en gevraagd of public works hetzelfde is als sociale zaken en reageert verzoeker dat dit hetzelfde is, doch geenszins dat hij niet verklaard heeft te werken op het ministerie van sociale zaken (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 15).

2.13. Verzoekers trachten de motieven van de bestreden beslissing betreffende de tewerkstelling van verzoeker voor een ministerie en als secretaris van het parlementslid F.H. te weerleggen of te ontcrachten door het voorleggen van nieuwe documenten.

2.13.1. Bij het verzoekschrift voegen verzoekers een stuk 2 betreffende een attest tewerkstelling. Hetzelfde document wordt toegevoegd aan de aanvullende nota als stuk 7. Uit de bijgevoegde vertaling dient te blijken dat dit een tijdelijk arbeidscontract is voor zes maanden vanaf 26 maart 2012 voor verzoeker bij het ministerie van algemeen welzijn. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat dit document hetzelfde document betreft dat verzoeker heeft voorgelegd tijdens de asielprocedure, dat zich bevindt in de map documenten als stuk 2 en waarover de commissaris-generaal motiveerde dat alle documenten die verzoeker neerlegt aantonen dat het een functie betreft bij het Ministry of Public Works (documenten 1, 2 en 3), dat het formulier van aanwerving (document 2) een stempel van het Ministry of Public Works bevat. Het voorgelegde stuk 2 bij het verzoekschrift en het bij aanvullende nota gevoegde stuk 7 betreffen hetzelfde document en bevat ook een stempel van het Ministry of Public Works. Met het opnieuw voorleggen van dit stuk weerleggen noch ontcrachten verzoekers de pertinente motieven met betrekking tot dit stuk niet.

2.13.2. Bij het verzoekschrift voegen verzoekers een stuk 3 betreffende een attest tewerkstelling, zo blijkt uit de inventaris. Hetzelfde document wordt toegevoegd aan de aanvullende nota als stuk 6 en wordt benoemd als bewijs van appreciatie van het ministerie van openbare werken. Uit de bijgevoegde vertaling dient te blijken dat dit een appreciatiebewijs is van het ministerie van openbare werken voor de periode 21 maart 2013 tot 21 maart 2014 op naam van verzoeker. Het betreft hier opnieuw een document waaruit zou blijken dat verzoeker tewerkgesteld was voor het ministerie van openbare werken. Met het voorleggen van dit document weerlegt verzoeker aldus opnieuw niet de motieven waar gewezen wordt op het feit dat verzoeker er tijdens het gehoor niet in slaagde duidelijkheid te verschaffen over zijn werkgever, daar hij verklaarde te werken voor het ministerie van sociale zaken en alle

voorgelegde documenten met betrekking tot zijn tewerkstelling aangeven dat verzoeker een functie had bij het ministerie voor openbare werken en dat niet kan aangenomen worden dat dit twee verschillende namen zijn voor hetzelfde ministerie.

2.13.3. Betreffende de in punt 2.13.1 en punt 2.13.2. besproken voor de Raad voorgelegde stukken, wijst de Raad er ten slotte nog op dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, dat ze op zichzelf niet volstaan om de geloofwaardigheid van verzoekers' verklaringen te herstellen alsook dat uit informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat er bijzonder veel valse Afghaanse documenten in omloop zijn en deze documenten slechts een beperkte waarde hebben. De door verzoekers voorgelegde documenten hebben aldus enkel bewijswaarde in zoverre ze een geloofwaardig relaas zouden ondersteunen, wat *in casu* niet het geval is nu de informatie uit de neergelegde stukken strijdig is met verzoekers' verklaringen.

2.13.4. Ter terechtzitting leggen verzoekers bij aanvullende nota eveneens een kopie van de identiteitskaart van F.H. neer. De Raad wijst er op dat een zwart-wit kopie van dit document reeds werd overgemaakt tijdens de asielpprocedure en dat de commissaris-generaal hieromtrent motiveerde *"De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststelling niets wijzigen. (...) Verder hebben documenten enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Uit de informatie van het CGVS blijkt bovendien dat er bijzonder veel valse Afghaanse documenten in omloop zijn en dat deze documenten slechts een zeer beperkte waarde hebben. De overige documenten die u voorlegt ter staving van uw werk voor het parlamentslid, namelijk (...), de kopies van H. (...) paspoort (...), hebben dus enkel bewijswaarde in zover zij uw geloofwaardig relaas zouden ondersteunen, wat hier niet het geval is. Ook dateert het certificaat van appreciatie al van 2014, waarbij van u verwacht mag worden dat u een recenter document zou kunnen voorleggen om uw tewerkstelling te staven."* Verzoekers weerleggen deze motieven niet. Bovendien tonen verzoekers niet aan op welke wijze het voorleggen van een kopie van de identiteitskaart van een parlamentslid kan aantonen dat verzoeker voor dat parlamentslid heeft gewerkt.

2.13.5. Uit de inventaris van de aanvullende nota die verzoekers ter terechtzitting hebben neergelegd blijkt dat zij eveneens een stuk aanbrengen dat een brief betreft van F.H. aan de algemene directie van Wolesi Djerga (aanvullende nota, stuk 5). Uit de vertaling van deze brief blijkt dat F.H., volksvertegenwoordiger van Nimrooz, stelt dat zij verzoeker voorstelt voor de functie van secretaris waarbij het voorstel aanvaard wordt op 4 april 2014. De Raad wijst er op dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, dat ze op zichzelf niet volstaan om de geloofwaardigheid van verzoekers' verklaringen te herstellen alsook dat uit informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat er bijzonder veel valse Afghaanse documenten in omloop zijn en deze documenten slechts een beperkte waarde hebben. De door verzoekers voorgelegde documenten hebben aldus enkel bewijswaarde in zoverre ze een geloofwaardig relaas zouden ondersteunen, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissingen. De motieven van de bestreden beslissing betreffende verzoekers werk als secretaris voor F.H., waarbij de commissaris-generaal besluit dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk de functie van secretaris voor het parlamentslid F.H. heeft uitgeoefend gedurende anderhalf jaar, worden door verzoekers niet *in concreto* betwist.

2.14. Verzoekers trachten eveneens de motieven van de bestreden beslissingen betreffende het asielaanvraag te weerleggen of te ontcrachten door het voorleggen van nieuwe documenten. Verzoekers leggen ter terechtzitting bij aanvullende nota twee brieven van de Wolesi Djerga voor, één gericht aan de directie van Human Resources en één gericht aan het politiecommissariaat van Koboel (aanvullende nota, stukken 2 en 3). Uit de vertaling van deze documenten blijkt dat verzoeker, assistent van volksvertegenwoordiger H.F. en zijn familie bedreigd en vervolgd wordt door de staatsoppositie en opstandelingen. De Raad herhaalt dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, dat ze op zichzelf niet volstaan om de geloofwaardigheid van verzoekers' verklaringen te herstellen alsook dat uit informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat er bijzonder veel valse Afghaanse documenten in omloop zijn en deze documenten slechts een beperkte waarde hebben. De door verzoekers voorgelegde documenten hebben aldus enkel bewijswaarde in zoverre ze een geloofwaardig relaas zouden ondersteunen, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissingen. De motieven van de bestreden beslissing betreffende verzoekers' asielaanvraag, waarbij de

commissaris-generaal besluit dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers' asielrelaas, worden door verzoekers niet *in concreto* betwist.

2.15. Verzoekers leggen ter terechtzitting bij aanvullende nota eveneens een huurovereenkomst voor met vertaling (aanvullende nota, stuk 1), doch wordt in de aanvullende nota niet verduidelijkt op welke wijze dit stuk de gegeven motieven in de bestreden beslissingen dient te weerleggen of te ontcrachten, noch op welke wijze dit stuk verzoekers' gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of het lopen van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zou aantonen.

2.16. Betreffende verzoekers' relaas waarbij zij stellen dat verzoekers broer bij de buitenlandse troepen heeft gewerkt, dat zijn ganse familie bedreigd werd en in deze maand (juli 2016) nog naar de Verenigde Staten zal vertrekken, merkt de Raad vooreerst op dat het uiterst bevreemdend is, indien verzoekers vrees hebben voor hun leven omwille van bedreigingen aan het adres van verzoekers broer daar hij werkte voor de buitenlandse troepen, verzoekers hier op geen enkel ogenblik melding van maakten, noch tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. Waar verzoeker stelt dat hij dit niet vermeldde omdat mensen in het kamp hem dit afraadden alsook stelt dat hij het bestaan van zijn broer niet eerder meedeelde uit angst, wijst de Raad er op dat van een kandidaat vluchteling redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekers dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geven over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en asielrelaas. Verzoekers verklaren voor het eerst in het verzoekschrift bedreigd te zijn geweest naar aanleiding van de activiteiten voor de Amerikaanse troepen door verzoekers broer. Dergelijke laattijdige verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen.

Voorts dient opgemerkt te worden dat verzoeker geen enkel bewijskrachtig stuk overmaakt waaruit blijkt dat dhr. E.S. of dhr. E.K. zijn broer is. Het eenvoudig hebben van dezelfde familienaam S. volstaat hiertoe niet. Verzoekers leggen bij aanvullende nota een paspoort voor van verzoekers beweerde broer, doch hieruit kan geenszins afgeleid worden dat dhr. E.S. de broer is van verzoeker. Verzoekers voegen voorts een document 'Biographic data' bij hun aanvullende nota waaruit blijkt dat A. de naam van de moeder van dhr. E.S., zijnde de naam van verzoekster, verzoekers moeder, doch blijkt geenszins op grond van welke bewijskrachtige documenten dergelijke document werd opgesteld. Het voormelde document bevat geen bronvermelding, doch is een eenvoudig opsomming van biografische gegevens, die eenvoudig door verzoekers zelf kan worden opgesteld. Ook uit het feit dat dhr. E.S. (onder een emailnaam E.K.) verzoeker mailt kan geen verwantschapsband worden afgeleid.

Ten slotte kunnen enkele opmerkingen gemaakt worden bij verzoekers' verklaringen betreffende de broer van verzoeker en het feit dat de ganse familie bedreigd werd. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat verzoekers ter gelegenheid van het verzoekschrift verklaren dat verzoekers broer in juli 2016 naar de Verenigde Staten zal vertrekken daar zijn hele familie bedreigd wordt, terwijl verzoeker ter terechtzitting van 21 oktober 2016 verklaart dat zijn broer nog steeds in Afghanistan is daar zijn papieren nog niet in orde zijn, doch dat hij bescherming krijgt door de Amerikanen en in het consulaat kan verblijven, dat hij onder bescherming van lijfwachten is. Echter verklaart verzoeker later dat de problemen met zijn broer al begonnen voor hij en zijn moeder het land hebben verlaten, dat zij vertrokken omdat zij bedreigd werden omwille van verzoekers problemen en dat zijn broer in Afghanistan bleef voor zijn vader. Het is bevreemdend dat verzoeker enerzijds verklaart dat zijn broer in Afghanistan bleef, terwijl de broer zelf al problemen kende en niet mee vluchtte met verzoeker en zijn moeder, doch dit omwille van zijn vader en anderzijds verklaart dat verzoeker in Afghanistan bleef maar bescherming kreeg van zijn werkgever in het consulaat met het vooruitzicht om te kunnen vertrekken. Daarnaast vermeldt verzoeker zijn vader nogmaals wanneer hij stelt dat de mensen in het kamp zeiden het relaas van zijn broer niet te vertellen aan de asielinstanties daar het slecht was voor hen als de instanties weten dat zijn vader en broer nog in Afghanistan zijn. De Raad stelt vast dat verzoekers tijdens het gehoor aangaven dat hun vader/echtgenoot overleden was (gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 4; gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 8). Ter terechtzitting verklaart de advocaat van

verzoekers dat de vader/echtgenoot inderdaad is overleden zes jaar geleden en betwist de advocaat dat verzoeker ter terechtzitting melding maakt van zijn vader. De voorzitter vraagt de aanwezige tolk nogmaals of zij wel degelijk het woord 'vader' vertaalde, wat zij bevestigt en stelt dat zij vertaalt wat zij hoort. De advocaat van verzoekers stelt de taal van verzoekers te begrijpen en er zeker van te zijn dat verzoeker geen melding maakte van zijn vader. Gelet echter op het feit dat verzoeker tot tweemaal toe melding maakte van zijn vader en diens aanwezigheid in Afghanistan en niet kan verklaren, indien hij geen melding maakte van zijn vader, welke persoon hij dan wel vermeldde wanneer hij verklaarde dat zijn broer 'en' X nog in Afghanistan zijn, tonen verzoekers, noch verzoekers advocaat aan dat de vertaling van de tolk foutief was. De Raad stelt ook nog vast dat verzoekers noch in hun verzoekschrift, noch tijdens hun verklaringen ter terechtzitting overtuigende verklaringen afleggen met betrekking tot de problemen die verzoekers broer en diens familie zouden kennen omwille van zijn activiteiten. Verzoekers beperken zich tot de stelling dat verzoekers broer gewerkt heeft voor de buitenlandse troepen en dat de ganse familie bedreigd werd, dat zijn broer onder bedreiging van de taliban bescherming zocht bij de mensen die hem werk gaven, de Amerikanen. Met dergelijke vage verklaringen maken verzoekers niet aannemelijk dat zij een broer/zoon hebben die omwille van zijn activiteiten voor buitenlandse troepen problemen kent, zijnde het bedreigen van de ganse familie.

De documenten die verzoekers voorleggen met betrekking tot hun broer en zoon kunnen mogelijks aantonen dat dhr. E.S. werkte voor Technologists inc., dat voornoemde persoon een visumaanvraag voor de Verenigde Staten voorbereidt en dat deze persoon problemen kende met de taliban, doch herstellen geenszins de waarachtigheid van verzoekers' verklaringen dat deze persoon hun broer/zoon betreft.

2.17. Gelet op voorgaande vaststellingen kan aan het profiel van verzoeker als werknemer bij een ministerie en als secretaris van parlementslid F.H. en aan het asielrelaas van verzoekers met betrekking tot de bedreigingen door de taliban ingevolge verzoekers activiteiten en aan het asielrelaas, voor het eerst naar voren gebracht in het verzoekschrift, met betrekking tot de bedreiging naar aanleiding van de activiteiten van verzoekers vermeende broer, geen geloof worden gehecht.

Waar verzoekers stellen dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, benadrukt de Raad dat verzoekers met hun stelling voorbijgaan aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers' vluchtmotieven, kan de Raad slechts vaststellen dat zij er geenszins in slagen hun vrees te objectiveren, zoals blijkt uit de motieven weergegeven onder punt 2.11 en punt 2.16.

2.18. Waar verzoekers verwijzen naar pagina 31 van de UNHCR guidelines van 6 augustus 2013 betreffende 'Potential Risk Profiles' en stellen dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met verzoekers profiel, dat verzoeker lang voor de Afghaanse overheid heeft gewerkt en dat het een algemeen bekend feit is en bevestigd wordt door de richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 dat dergelijke mensen vervolgd worden door de taliban alsook dat de verwerende partij nagelaten heeft om op deftige wijze te motiveren waarom zij geen rekening houdt met de langdurige tewerkstelling van verzoeker bij de Afghaanse overheid, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal het door verzoekers voorgehouden profiel van verzoeker wel degelijk in ogenschouw heeft genomen – zodat geen schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsplicht voorligt –, doch heeft geoordeeld dat het profiel van verzoeker niet aannemelijk wordt gemaakt. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, slagen verzoekers er niet in deze motieven te weerleggen of te ontkrachten door het voorleggen van nieuwe documenten. Gezien verzoekers het profiel van verzoeker niet aannemelijk maken kunnen zij niet dienstig voorhouden dat zij, gelet op het profiel, zoals algemeen bekend is en de richtlijnen van het UNHCR bevestigen, vervolgd zullen worden.

2.19. Gelet op hetgeen voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoekers er niet in slagen de motieven in de bestreden beslissingen te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.20. Met betrekking tot de motieven betreffende de door verzoekers neergelegde documenten, uiten verzoekers geen kritiek. Deze desbetreffende motieven van de bestreden beslissingen blijven derhalve gehandhaafd en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.21. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.22. Verzoekers hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aan te tonen dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekers menen dat de verwerende partij nagelaten heeft om te motiveren waarom verzoekers niet in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, dat de toepassing van voormeld artikel in dit dossier vanzelfsprekender is dan de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, kunnen zij niet gevolgd worden. Immers blijkt uit de motieven van de bestreden beslissingen duidelijk dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet omdat zij verzoekers profiel als werknemer van het ministerie van sociale zaken en secretaris van een parlementslid niet aannemelijk hebben gemaakt en aan hun vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht en dit als volgt: *“Het CGVS stelt echter vast dat u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4 §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet omdat u uw profiel als werknemer van het ministerie van sociale zaken en secretaris van een parlementslid niet aannemelijk heeft gemaakt en uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben voor uw vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend, tegenstrijdig en weinig aannemelijk zijn dat er geen geloof kan aan gehecht worden.”* Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissingen blijkt voorts om welke redenen de verwerende partij tot deze conclusie komt.

Verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift naar §39 van het Elgafaji arrest over ‘sliding scale’ en stellen dat hoe meer verzoeker eventueel bewijst dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming, waarbij zij menen dat zij deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk hebben gemaakt door bovenvermelde redenen en zij zijn van oordeel dat ze in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, doch laten na te verduidelijken omwille van welke persoonlijke omstandigheden zij menen dat zij specifiek worden geraakt door willekeurig geweld. In zoverre zij zouden wensen te wijzen op het profiel van verzoeker als werknemer van het ministerie van sociale zaken en secretaris van een parlementslid, wijst de Raad er opnieuw op dat verzoekers voornoemd profiel van verzoeker niet aannemelijk hebben gemaakt zodat zij niet aantonen dat zij op deze grond in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

2.23. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissingen waarbij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt geweigerd, zijn gestoeld op de vaststelling van de commissaris-generaal waaruit hij concludeert dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen niets in tegen de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul in Afghanistan, in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, zodat de Raad de

conclusie van de commissaris-generaal op basis van de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd beaamt.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoekers kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden in aanmerking genomen.

2.24. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen.

2.25. Waar verzoekers *in fine* vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat slechts hij de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER